

Zarzut główny dotyczy tego, że sporne środki ograniczające, a mianowicie decyzja Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i dalsze akty wykonawcze są niezgodne z prawem. Po pierwsze, naruszają one obowiązek uzasadnienia określony w art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz po drugie, naruszają prawo własności skarżącego oraz prawo do poszanowania jego dobrego imienia. Powyższe naruszenie stanowi bezpośrednią przyczynę wyrządzenia skarżącemu istotnej krzywdy, polegającej na naruszeniu jego dobrego imienia, którą to krzywdę wyrządzono mu w następstwie wpisu jego nazwiska do wykazów sankcji i w odniesieniu do której przysługuje mu zadośćuczynienie.

Zarzut posiłkowy dotyczy istnienia reżimu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2019 r. — Drex Technologies/Rada

(Sprawa T-61/19)

(2019/C 139/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Drex Technologies SA (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi skarżącej;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia całej szkody wyrządzonej skarżącemu, której wysokość Sąd określi według zasad słuszności;
- posiłkowo, wyznaczenie biegłego w celu ustalenia rozmiaru szkody wyrządzonej skarżącemu;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, która miała zostać wyrządzona skarżącemu i za którą odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy tego, że sporne środki ograniczające, a mianowicie decyzja Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i dalsze akty wykonawcze są niezgodne z prawem. Po pierwsze, naruszają one obowiązek uzasadnienia określony w art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz po drugie, naruszają prawo własności skarżącej oraz prawo do poszanowania jej dobrego

imienia. Powyższe naruszenie stanowi bezpośrednią przyczynę wyrządzenia skarżącej istotnej krzywdy i szkody wynikających odpowiednio, po pierwsze, z naruszenia jej dobrego imienia, oraz po drugie, rozwiązania umów, utraty mienia i dochodów, w odniesieniu do których przysługuje jej prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania.

Ze swej strony zarzut posiłkowy dotyczy istnienia reżimu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2019 r. — Almashreq Investment Fund/Rada

(Sprawa T-62/19)

(2019/C 139/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Almashreq Investment Fund (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi skarżącej;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia całej szkody wyrządzonej skarżącej, której wysokość Sąd określi według zasad słuszności;
- posiłkowo, wyznaczenie biegłego w celu ustalenia rozmiaru szkody wyrządzonej skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, która miała zostać wyrządzona skarżącej i za którą odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy tego, że sporne środki ograniczające, a mianowicie decyzja Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i dalsze akty wykonawcze, są niezgodne z prawem. Po pierwsze, naruszają one obowiązek uzasadnienia określony w art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz po drugie, naruszają prawo własności skarżącej oraz prawo do poszanowania jej dobrego imienia. Powyższe naruszenie stanowi bezpośrednią przyczynę wyrządzenia skarżącej istotnej krzywdy i szkody wynikających odpowiednio, po pierwsze, z naruszenia jej dobrego imienia, oraz po drugie, rozwiązania umów, utraty mienia i dochodów, w odniesieniu do których przysługuje jej prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania.

Ze swej strony zarzut posiłkowy dotyczy istnienia reżimu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.
